

**Nu am înțeles cât de răspândit era violul.
Apoi mi-a picat fisa.**

David Graeber

Aceasta este o rubrică foarte greu de scris pentru mine, pentru că este vorba despre mama mea.

La o săptămână sau două după ce directorul de atunci al FMI, Dominique Strauss-Kahn, a fost arestat pentru că a agresat sexual o cameristă într-un hotel de lux din New York în 2011, a existat un alt caz în care un om de afaceri egiptean a fost arestat pentru scurt timp pentru o agresiune similară într-un alt hotel din New York.

Acest lucru mi s-a părut mai întâi nedumeritor. Cu greu putea fi vorba de o crimă copiată; având în vedere drama din jurul arestării și chinurilor lui DSK, era de neconceput ca cineva să vadă acest lucru și să spună: "Oh, bună idee, voi ataca și eu o cameristă".

Apoi mi-am dat seama.

Singura explicație logică era că oamenii de afaceri, politicienii, funcționarii și finanțistii violează sau încearcă să violeze tot timpul lucrătoarele de hotel. Doar că, în mod normal, cei agresați știu că nu pot face nimic în acest sens.

În cazul lui DSK, cineva - indiferent de motivele politice complexe - trebuie să fi refuzat să dea telefonul obișnuit. A existat un scandal. Drept urmare, când a avut loc următoarea agresiune, supraviețuitoarea trebuie să-și fi spus: "Oh, asta înseamnă că acum chiar avem voie să sunăm la poliție dacă un client încearcă să ne violeze?" și a acționat în consecință. Și, desigur, exact asta s-a dovedit a fi ceea ce s-a întâmplat. (În cele din urmă, ambele femei au fost reduse la tăcere și niciunul dintre bărbați nu a fost condamnat pentru vreo infracțiune).

Ceea ce vreau cu adevărat să atrag atenția aici este reacția mea inițială de neîncredere: "Sigur că lucrurile sunt rele; dar nu poate fi atât de rău". Chiar și un academician de stânga versat în teoria feministă s-a revoltat instinctiv împotriva ideii că bărbații bogați și puternici violează sau încearcă să violeze în mod regulat femeile care le fac curățenie în camere, că acest lucru se întâmplă tot timpul, că toată lumea din industria hotelieră știe că se întâmplă (din moment ce trebuie să știe) și că acei bărbați bogați și puternici știu, la rândul lor, că pot scăpa basma curată, deoarece dacă vreo femeie pe care au atacat-o ar protesta prea energic, toată lumea s-ar mișca în pas de melc pentru a face tot ce este necesar pentru a face ca problema să dispară.

Desigur, tocmai această neîncredere este cea care permite ca astfel de lucruri să se întâmple. Ne este greu să acceptăm că oamenii pe care îi cunoaștem ar putea practica agresiunea pură și goală. Acesta este modul în care bătăușii reușesc să scape cu ceea ce fac. Am scris despre asta.

Bullying-ul nu este doar o relație între agresor și victimă. Este, de fapt, o relație în trei direcții, între agresor, victimă și toți cei care refuză să facă ceva în legătură cu agresiunea; toți acei oameni care spun "băieții vor fi băieți" sau pretind că există o echivalență între agresor și agresat. Care văd un conflict și spun "nu contează cine a început" chiar și în cazurile în care, în realitate, nimic nu ar putea conta mai mult.

Nu contează dacă există o audiență fizică reală sau dacă audiența există doar în capul victimei. Știi ce se va întâmpla dacă ripostezi. Știi ce vor spune oamenii despre tine. Îl interiorizezi. La scurt timp, chiar dacă nu se spune nimic, nu poți să nu te întrebi dacă aceste lucruri pe care le-ar spune sunt de fapt adevărate.

Predarea sexuală este o varietate particulară de hărțuire, dar, ca toate formele de hărțuire, operează mai ales tocmai în acest mod, distrugând sentimentul de sine al victimei.

Am avut un alt moment de conștientizare îngrozită, similar, când am citit comentariile lui Dame Emma Thompson despre Harvey Weinstein. Nu din cauza observației ei că agresările lui au fost, așa cum a spus ea, "vârful aisbergului" - acest lucru este cu siguranță adevărat, dar nu este în întregime necunoscut; ceea ce m-a surprins a fost un singur cuvânt. Ea a descris comportamentul lui Weinstein ca fiind tipic pentru "un sistem de hărțuire și de denigrare, de intimidare și de interferențe" cu care femeile s-au confruntat din timpuri imemorabile.

Cuvântul care m-a frapat a fost "denigrare".

Aici este momentul în care povestea devine personală.

Permiteți-mi să vă povestesc despre mama mea. Mama a fost o minune. Ajunsă în America la vârsta de 10 ani, fără să vorbească o boabă de engleză, a sărit atât de multe clase încât la 16 ani era la facultate.

Apoi a renunțat la facultate pentru a ajuta familia (era perioada crizei economice), obținând un loc de muncă într-o fabrică de cusut sutiene.

Sindicatul a avut atunci ideea nebunească de a pune în scenă o comedie muzicală interpretată în întregime de muncitorii din industria confecțiilor. Piesa (Pins and Needles) a surprins pe toată lumea, devenind un mare succes pe Broadway, cu mama (pe atunci Ruth Rubinstein) în rolul principal feminin.

A fost aclamată ca un geniu comic, ceea ce pot să atest că a fost cu siguranță, a apărut în Life, s-a întâlnit cu FDR și cu Gypsy Rose Lee și, timp de trei ani, s-a întâlnit cu celebrități și a fost bârfită în coloanele de bârfe. Apoi s-a întors din nou la muncă în fabrică.

În cele din urmă, l-a întâlnit pe tatăl meu, pe atunci marinar; el și-a găsit de lucru în litografie offset, ea s-a dedicat creșterii mele și a fratelui meu, alături de o serie de proiecte de activism local și de slujbe ocazionale cu jumătate de normă.

În copilărie, nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb de ce nu a continuat să lucreze în teatru, deși îl urmărea cu aviditate, sau să se întoarcă la facultate, deși a umplut casa de cărți, sau să își urmeze propria carieră.

Când am întrebat-o mai târziu, mi-a spus doar: "Mi-a lipsit încrederea în mine". Dar o dată îmi amintesc că a apărut expresia "canapea de casting" și am întrebat-o dacă astfel de lucruri au existat pe vremea ei. Ea a ridicat ochii în sus și a spus: "Ei bine, de ce crezi că eu nu am urmat niciodată o carieră în showbiz? Unii dintre noi erau dispuși să se culce cu producătorii. Eu nu am fost".

Iată de ce aș vrea să îi pun degetele pe gât lui Harvey Weinstein. Nu este vorba doar de faptul că niște jagoși infecți ca el au alungat-o pe mama mea de pe scenă. Ci faptul că, în acest proces, au stricat ceva. Nu știu ce s-a întâmplat de fapt, sau dacă s-a întâmplat vreun lucru anume, dar rezultatul a fost că a lăsat-o convinsă că este nedemnă, superficială din punct de vedere intelectual, că nu este cu adevărat talentată, că este ușoară, că este o impostoare.

Pentru că, așa cum toți cei care au legătură cu hotelurile se unesc pentru a le spune cameristelor că nu sunt demne de protecție împotriva violatorilor, tot așa, tot ce era în mediul mamei mele a conspirat pentru a-i spune că nu avea motive de plângere dacă cineva îi spunea că nu este demnă de a continua să joace pe scenă, indiferent de realizările ei, fără să joace și în privat ca lucrătoare sexuală cu jumătate de normă.

Ca urmare, sentimentul ei de sine s-a prăbușit.

Cu toții suntem moștenitorii a o mie de forme de violență. Multe dintre ele ne modelează viața în moduri pe care nu le vom ști niciodată. Mama mea a fost un om enorm blocat într-o cutie mică. Mai târziu în viața ei, era încă foarte amuzantă; dar colecționa și prosoape de ceai cu inscripții precum "nu vă așteptați la miracole".

M-a crescut să presupun că eram destinată să devin mareț (ca și ea, eram considerat un fel de minune), apoi, cădea într-o depresie inexplicabilă timp de zile întregi, care se termina invariabil cu ea atacându-mă ca pe o persoană îngrozitoare, egoistă și nepăsătoare pentru că nu-mi curățam corespunzător camera.

Abia acum înțeleg că, de fapt, își ieșea din fire pentru că trebuia să aibă grijă de camera mea. Mai târziu, ea a trăit în parte indirect prin mine, dar, de asemenea - trebuie să presupun - a fost măcinată de vinovăție pentru orice indignare pe care nu se putea abține să nu o simtă că acesta era singurul mod în care putea trăi genul de viață pe care ar fi trebuit să o aibă.

În nenumărate moduri, violența bărbaților puternici face ravagii în sufletele noastre. Ne face complici în acte de distrugere reciprocă. E prea târziu acum pentru mama mea. A murit acum 10 ani, luând cu ea detaliile a ceea ce s-a întâmplat. Dar dacă putem face ceva pentru ea acum, nu putem măcar să ieșim din blocaj?

Să încetăm să ne mai prefacem că aceste lucruri nu se pot întâmpla cu adevărat - și apoi, de îndată ce aflăm că s-a întâmplat, să-i spunem persoanei căreia i s-a întâmplat: "Ei bine, la ce altceva te așteptai?".

Biblioteca Anarhistă

David Graeber
Nu am înțeles cât de răspândit era violul. Apoi mi-a picat fisa.

ro.theanarchistlibrary.org